

saadan Byrde synes jeg imidlertid, det er forsvarligt at lægge paa dem, fordi de derigennem baade sikrer sig mod almindelige Sygdomme og samtidig sikrer sig ud i Fremtiden mod den Invaliditet, der kan indtræffe. Men udover dette under nogen Form at kræve, at de forsikringsmæssigt ved personlige egne Bidrag skulde bære en almindelig Invaliditetsforsikring, vil simpelt hen være en Umulighed. Det har vist sig at være en Umulighed under alle de Overvejelser af denne Sag, der har fundet Sted, og jeg vil antage, at der heller ikke i den nærmeste Fremtid vil være nogen, der har Mod til for Alvor at stille et saadant Krav.

Det ærede Medlem talte om Loven i England og ønskede, at vi skulde gøre den til Forbillede. Men hvad er da det, maa jeg spørge, hvori den her foreslaaede Lov adskiller sig fra den engelske Lovgivning? Denne har i Virkeligheden været Forbillede for den Invaliderentelov, som jeg her har den Ære at anbefale. I England har man en Lov om Sygekasse-, Invaliditets- og Arbejdsløshedsforsikring samlet, og der forlanger man, at Arbejderne skal betale en Del, Arbejdsgiverne en Del og Samfundet en Del, og der fordrer af en Mand i Arbejderklassen 4 Pence om Ugen og af en Kvinde 3 Pence om Ugen, d.v.s. henholdsvis 30 og 22 Øre om Ugen paalægges man Arbejderne i England at skulle betale til deres samlede Sygekasse-, Invaliditets- og Arbejdsløshedsforsikring. Vi forlanger i Virkeligheden meget mere alene som Sygekassekontingent, og tager vi Arbejdsløshedskontingentet med, bliver det langt, langt mere, end der er Tale om at paalægge de engelske Arbejdere som selvstændig Ydelse. Det er dog vel heller ikke Meningen, at vi slavisk skulde følge den samme Form for Lovgivning som den, der haves i England, men Meningen er vel kun, at vi i Principet skulde gøre det, og det maa siges, at det her er det samme Princip, vi bygger paa, knyttet til frivillig Forsikring, Hjælp til Selvhjælp, og det er utvivlsomt, at man ved dette Lovforslag i langt højere Grad maa siges at have haft England til Forbillede end den tyske Tvangsløvgivning, som vi her i Danmark — ogsaa i det Parti, jeg tilhører — bestandig har stillet os tvivlende og min-

dre venligt overfor. Jeg forstaar ikke rigtig, hvad det er, det ærede Medlem søger at opnaa ved det Modsætningsforhold, han vil etablere.

Det ærede Medlem mente, at Forholdene i den senere Tid havde forskubbet sig saaledes, at man nu kunde stille større Krav til Arbejderne i Retning af Forsikring paa Grund af, at Lønstigningerne har været saa store. Men disse Krav har meldt sig af sig selv. Kontingentet i Arbejdsløsheds-kasserne har maattet fordobles; Kontingentet i Sygekasserne maa antagelig ogsaa fordobles, naar vi skal revigere Loven, og overhovedet vil Kravene i de forskellige Forsikringsinstitutioner, som Arbejderne deltager i, paa Grund af Prisniveauets Stigning stige i tilsvarende Grad. Ligeledes er Prisen paa Livsfornødenheder steget her i Landet, saa at man som Følge deraf ikke kan tale om, at Arbejderne nu i nævneværdig Grad er bedre stilled end tidligere. Ja, de faar en større Sum Penge udbetalt, men i Købevne svarer denne Pengesum formentlig kun saa nogenlunde til, hvad de tidligere fik. Følgelig kan man af den Udvikling, der er foregaaet, ikke i mindste Maade være berettiget til at forlange, at Arbejderne nu skulde kunne paatage sig Forsikringsforpligtelser i højere Grad, end de kunde før. Da det ærede Medlems Betragtninger mandede ud i en Erklæring om, at Venstre viger ikke, forstod jeg derfor ikke, hvorfra det er, at Venstre ikke viger. Venstre har igennem det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds erklæret at ville løse Invaliditetsspørgsmaalet i Tilknytning til Sygekasseloven og paa Grundlag af Principet: Hjælp til Selvhjælp, og alt dette er udtrykt i det Forslag, jeg her har den Ære at anbefale. Om der for Enkeltheders Vedkommende maatte være nogen Uoverensstemmelse, maa jeg dog antage, at man maa kunne komme ud over disse, og nogen principiel Forskel er der i Virkeligheden ikke fremhævet fra det ærede Medlems Side.

Ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds gjorde Bemærkninger om den Betænkning om Fremtidens Forsørgelsesvæsen, som netop i Gaar er omdelt til Tingets Medlemmer. Det ærede Medlem havde naaet at læse til, jeg tror,